

Hitt sanna frælsid

(Framhald frá 3. síðu)

einki annað og einki minni enn það, ið hendi Føroyum og Danmørk, tá ið føroyingar og danir vórðu samdir um eina stjórnarskipan út frá hugsjónini um tað áður umrødda »generella« frælsi.

Samgonga teirra SEKS er av sonnum ein fullkomulig ásanann av livsfrælsishugsjónini, teirri hugsjón, ið vit, sum sagt, hava skrásett sum prinsippið ið okkara stjórnarskipan av 1948.

Her er talan um eina ásanann av menniskjunnar djúpastu trongd fyri viðari livsrúmd, fyri stórum livsinteressum, interessum, ið ikki bara røkka bygda og oyggja millum, men sum vaksa út um landamark og flætta seg inn i livsinteressur av sama lyndi og lagi hjá øðrum fólki i øðrum londum.

Okkara livsæðrasystem, æðralag, greinar seg soleiðis ríkjanna millum, so samantvunnið og samanflættað, at um ikki verður ansað eftir blóðlopinum, kann blóðþroppur, »samanlopp« koma i og steðga livinum og veita ólivssár, áðrenn ein veit av.

Og henda ansan av figgiarligu og andaligu felagsskapi og livsæðruni má sjálvandi verða ein felags uppgáva. Ein parturin kann ikki ráða einsamallur! Týskland kann t.d. ikki einsamalt duppa seg inni við verjutolli og øðrum innibyrgingatiltøkum, uttan at samhandilin við t.d. teimum verjutollaðu vörnum steðgar, heldur uppát, og um Týskland gjørdi tað, vildi tað borið við sær tann fyrsta lemjandi blóðþroppin.

Áðir blóðþroppar vildu skjótt fylgt honum á baki, og samliðið hjá Týsklandi við hini londini vildi steðga, og vit vildu kanska so aftur havt eina av teimum mongu

drepani kreppunum við arbeiðsloysi og inntøkuloysi og troti upp á keypiorku og livsveni. Hetta vildi kanska aftur skapt eina ónøgd i fólki, so sinnið reisti seg i einum móti einum og øllum, og vit komu so aftur at standa á roðini til ein nýggjan heimsbardaga.

Ein orkar ikki at hugsa, hvat ið ein tilíkur bardagi vildi bera við sær. Atombomban og aðrar týnandi kreftir, boða tær frá øðrum enn mannaættarinnar týning?

Tað er so stutt einki minni enn livið um at gera, at livsfrælsishugsjónin, hetta at menniskjuni leita saman við felagsrætti á størst moguligum øki, vinnur meiri og meiri rúm i ungdominum, i teimum komandi ættunum.

Livsfrælsi fyri hin einstaka eins og fyri tað einstøku tjóðina er mottoðið fyri framtíðina. Samlivsfrælsi, felagssuverenitetur, við

óskerdum heimarræði i øllum sermálum, teimum málum, sum bara viðkoma tí einstøku tjóðini, tí einstaka fólkinum, er framtíðarlagið.

P. M. Dam.

GRØN-METI

og FRUKT

FRÁ

GRØÐI

Tlf. 1370

Adalfundur

Føroya Arbeidsgevarafelag heldur ársadalfund friggja dagin tann 28. apríl kl. 17 á Hotel Hafnia

Dagsskrá eftir lógini.

Tórshavn, 5. apríl 1967
NEVNDIN

FYLKING

setir ársadalfundin tann 12. i hesum mánað kl. 20 i felagshúsinum.
Dagsskrá sambært grein 20 i felagslógini.

Tvøroyri, 4. apríl 1967
STJÓRNIN

Nýggjur drykkur frá Føroya Bjór

verður i hesum døgum sendur á føroyska marknaðin.

Leskidrykkurin POMMAC sum síðan 1919 er væl kendur á skandinaviska marknaðinum, hevur síðan 1963 eisini gingið sína sigursgongd i Ameriku.

POMMAC er av svenskum uppruna.

POMMAC er framleitt av ca. 20 ymiskum ber- og fruktekstraktum, og er eitt reint náttúrprodukt. Tann fini aromi og smakkur er komin av, at ekstraktin verður lagrað i stórum eikittunum — gomlu konjaktunum — i fleiri mánaðar, og hendir her við ein búning, sum framleir tann aroma og smakk, sum eyðkennir POMMAC.

Vörumerki er eitt av teimum mest kendu og er skrásett i 90 londum.

Nú verður POMMAC eisini framleitt av FØROYA BJÓR og fæst hjá keypmönnum, i kioskum og á restauratiónum.

POMMAC er av somu framúrskarandi i góðsku sum allir hinir drykkir frá FØROYA BJÓR.

TIL HVØNN DAGS OG FEST ER POMMAC BEST.

Vinarlig heilsan
FØROYA BJÓR
Einar Waag

Fútaskrivstovan

er stongd leygardagin 8. apríl 1967 vegna flyting.

Mánadagin 10. apríl 1967 verður latið upp i nýggju húsunum við Jónas Broncksgøtu og skrivstovuðin verður sum vant frá kl. 10—16, leygardag tó frá kl. 10—12.30.

TELEFON-nummarið verður samstundis broytt til 1448 (1026 fellur burt). Politistóðin heldur tó til i Bringsnagøtu enn nakrar dagar.

LANDFÚTIN

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

8.

Táid eitt smábarn — ein avlamningur — verður borið til skips av tilkomnum fólki, kemur tað av ser sjálvum ein felags skapur teirra millum. Eg var so smátt komin i vana við at hoyra Charlesar djúpu rødd, brumma tvørtum akslar hansara og barnaláturin afturimóti, meðan barnið av og til gjørdi eitt hopp i stuttleika. Men so sá eg at Frobisher gjørdi líka eins og lat við hovinum. Hetta undraði meg.

Eg hugsaði mikið um, hvat ið hann og tann litli reidarmaðurin kundu hava saman.

Hann bar fyraárgentuóvita, ið æt Fleur, ein litil blóma, longu nakað fólgað, tí annað beinið hekk niður sum pinnur. Spítalskni ber skjótt at, tá ið tað fer i holt við tey smáu. Og eg sá hvussu hetta barnið gnisaði hóreiggiði sær, fyri at siggja inn i andlit berarans. Undrandi hugsaði eg um, at sjúkan ikki orkimaði henda ill-sinta, ótolna mann; hann mundi hava vant seg við.

Fyrirgöðukvinnan hevði eisini so loynilug eyga við hesum pari. Vit tvarraðu fram eftir upsini og biðaðu bert eftir, at tað

skuldi vera áljóst áðrenn vit tordu at fara oman i dalin. So fýsti hon inn i oyra á mær: »Har má gerast okkurt. Hann er óivað farin at siga barninum frá fulum søgum.«

»Ongar søgur eru fúlar i barnaoyrum«, segði eg. Hetta argaði hana. Tygum eru helst uppvandur ólíkiliga og...«

»Eg var uppvandur til at tola av øðrum...«

»Og til at tvætla ein heilan hóp upp i sky...«

»... og at minnast til, at tað eru so ymisk menniskju her á fold.«

»Ikki á tí foldini, ið mær rennur tokka til«. Hon rendi eyguni eftir Frobisher. »Tygum skuldu lati eitt sindur burturav tygara góðu fyrisetningum til ótangan har. Hann hevur næstan vanskeplad andlitid á faðir Doonan.«

»Fyrigevid«, segði eg, »men fyri eina ferð skuld eri eg heilt i parti við hinum manninum«. Sum i kriggji vendi hon sær at mær: »Hvat fanan meina tyg um?«

»Tey góðu kunnu vera so góð at liva saman við, at ein verður sjúkur i sinninum. Við hvørt er tað neyðugt, at vanlig menniskju, sum tygum og eg,

taka okkum um reiggj fyri at lata tey vita, at vit øll skulu vera her. Ja tað kann gerast neyðugt at vera nokk so hardrendur fyri at læra tey eyðmýkt.«

»Ja men«, helt hon ímóti, »faðir Doonan er eisini eyðmjúkur.«

Ja, hugsaði eg, eyðmjúkur sum krossfarari, ið kennir teim heidnu gudfrøði. Eyðmjúkur við øksu i hendi. Um nú hasin neyðar Frobisher er væl nøgdur við øll tey brek, hann hevur — og hann einki ynski hevur um at venda við...«

Fyrirgöðukvinnan visti, at einki kom burturúr at tjakast við meg. Hon murradi illsliga: »Eg vil ikki hoyra eitt orð aftrat frá tygum.«

»Hvi kunnu tygum ikki liva og lata onnur liva?«

»Tí at hatta fólkaslagi førur eitt tilíkt levnað, ið einki liv er«, segði hon og var aftur i prædikulagnum.

»Hvussu vita tygum tað?«

»Tað tosast ikki við tygum. Tígið. Tygum eru beint út anarkistur.«

Nú fór at hella omaneftir. Roykurin hinumegin frá kom i stinklandi bókum rúgvandi upp um kambin, og tað sum verri var, hitt hetta morgunlýsa tóktist blanda við sterkari roða, ið kom úr neðra i dalinum hesi megin — mær dámdi einki at gremja meg frammanundan, men eg gitti, at eldur var i bæði

fyri aftan og framman. Skógurin var turrur. Tær fallandi gloðurnar høvdu óivað fest i alla staðnis.

I tjúkka roykinum varnaðist eg knappiga, at Marcel gekk beint frammanfyri meg. Hann prátaði upp á lívi við litla reiðarmannin á herðum sínum. »... vedda um meg næstu ferð teir ríða i Longshamps. Um Chantilly-steypin. Okkum báðar er tað eingin ið kann taka«, hoyrði eg Marcel siga.

»Heldur tú so, at vit vinna.«

spurdi barnið so hugaliga.

»Heilt avgjørt. Vit leggja okk um fremst beinanvegin, og ter nýtist ikki at brúka pisk til mín. Lat meg bara vera innast, so skal tú fáa at siggja, hvussu skjótt eg renni.«

»Og so verða vit ógvuliga rík ir?«, spurdi barnið so hugsunarsamt.

»Ríkir og kendir«, segði Marcel. »Eg eri besti greðingur, ið nakrantíð er komin úr fjósi. Tú hevur eydnuna við tær.«

»Faðir Doonan hevur lært okkum, at vit skulu ikki kráma eftir pening.«

Marcel læi so smorliga og svaraði: »Vita eftir, um faðir Doonan hevði vunnið skeppu av peningi i Longshamps, so hevði hann óivað verið ein annar og nógv betri maður...«

Eg hoyrði ikki meira, tí fyrirgöðukvinnan vendi sær móti mær og teskaði, ovursint og haldandi andanum inni: »Hann

beinir fyri hasum neyðar barnið

»Hann telur barninum søgur. Tygum vita fullvæl, at tey koma ongantíð til at renna um kapp á Longshamps«. Á«, segði hon, »ætla tygum at lata hatta beisti læra óvitarnar at spæla um pengar?«

Eg retti tunguna eftir henni og svaraði: »Tygum eru ein ólúksálíg krympurumpa. Tygara liv hevur verið so reinført, at har hevur ikki stuttleiki funn ist«. Tað tóktist sum at eg her hevði nortið við okkurt, ið tók henni fast, tí hon rodnadi sum droyri. Hon reykt frá mær. Tað vóru líkindi til, at okkurt var i tí, sum sagt var um hana i forð um.

Harry Frobisher tosaði framvegis um óksl við Fleur, ið óivað var sovnað. Ið hvussu er hekk hon sum deyðseyði um herðar hansara.

Alt i einum, sum at tú snarar krana frá, floymdi ljósið niður av himli. Royktamið varð grønt og sóljugult, sterkir geislar tveittust niður i dalin. Vit steðgðu øll á at siggja, táid ljósið rakti við topparnar á teimum kryplaðu pálmunum — og síðan at glóða so spakuliga niður eftir bulunum. Faðir Doonan rópti so glaður og fúsar á okkum, og byrjaði at bana sær veg oman i dalbotnin við bornunum i holunum. Eg tvarraði aftaná omaneftir.

(Framhald)